Буд то зинда он Ҳабиби Вадуд, Дар гами осиёни уммат буд. Вақти рафтан Расули озода, Умматй-ӯмматй гуфта чон дода. Рузи баъс чун шавад огоз, Умматй гуфта-гуфта хезад боз.

Вой бар ҳоли касе, ки худро уммати он ҳазрат (c) ҳисобаду пайрави \bar{y} (c) набошад.

Албатта, бамаврид аст, ки инсон ҳангоми расидан ба файзу футӯҳоти Аллоҳтаъоло бояд "Субҳоналлоҳ" гӯяд, ҳангоми соҳиби неъматҳои Ӯ таъоло гаштан "Алҳамдулиллоҳ" гӯяд ва барои рафъи кӯтоҳии худ бояд "Астағфируллоҳ" гӯяд.

Имом Аҳмад аз Оиша модарамон (р) ривоят мекунад, ки Расулуллоҳ (с) (Субҳоналлоҳи ва биҳамдиҳи астаефируллоҳ ва атубу илайҳи)-ро вақтҳои охир баъди фатҳи Макка бисёр мегуфтанд.

Нома расид аз он чахон, бахри мурочиат барам, Азми ручуъ мекунам, рахте ба Арш мебарам.

Ин аст каффорати мачлис ва андарзу охири ин сураи **«Кофирун»**. Ва лиллоҳил ҳамд.

111-уми сураи Қуръон буда дар Маккаи мукаррама нозил шуда, аз 5 оят иборат аст.

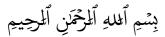
Сураи "Масад"-ро "ал-Лаҳаб" ё "Таббат" низ меноманд. Ин сура ҳалоки Абулаҳабро пешгӯӣ намуда, аз душмании \bar{y} бо Худо ва Расули Худо (c) сухан мекунад. \bar{y} яке аз сахттарин душманони Расулуллоҳ (c) буда, тамоми фаъолияташро бар зидди даъвати он кас (c) равона сохта буд. Аб \bar{y} лаҳаб садди роҳи мардум мешуд, намегузошт, ки мардум ба Худо ва пайғамбари \bar{y} (c) имон оранд, ҳол он, ки \bar{y} амаки Расулаллоҳ (c) буд. Ояте аз ин сураи муборак он бадбахтро бинобар амалҳои баде, ки дар ҳаққи Расулуллоҳ (c) раво дида буд, таҳдид намуда, дохил шудани \bar{y} ро дар охират дар оташи алангадори Ҷаҳаннам аниқу тасдиқ кардааст.

Инчунин ҳолати даҳшатвору нангини завҷаи Абӯлаҳаб дар оташи Ҷаҳаннам тасвир гардидааст.

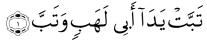
Сабаби нузули ин сураи муборакро Ибни Аббос (р) чунин ривоят мекунанд: "Вақте ки ояти *"Ва анзир аширатакал ақрабин"*

яъне "Хешони наздикатро аз Ислом огох кун" нозил шуд, Расулуллох (с) болои куҳи Сафо баромаданд ва нидо карданд: "Ё бани Фиҳр! Ё бани Адӣ!" ва ҳоказо. Хулоса, ҳар як авлодро алоҳида нидо мекарданд ва ҳар касе, ки омада наметавонист ба ҷояш дигар нафарро мефиристод, то бифаҳмад, ки хабар чист?

Пас, хамаи қабилаи Қурайш ва амаки Расулуллох (с) Абулахаб чамъ омаданд ва ба ў (с) гуфтанд: "Чй мехохй?" Расулуллох (c) гуфт: "Агар ман хабар дихам, ки дар фалон водū аскарони саворае барои горати шумо омаданд, оё шумо сухани маро тасдик мекунед?" Он чамоа хамагй гуфтанд: "Оре! Зеро ки мо аз ту хеч гох дурутеро мушохида накардаем." Пас, Расулуллоҳ (c) ин оятро қироат карданд: "Фа иннū назирун лакум байна ядайя ъазобун шадид"- яъне "Ман тарсдиханда ва бимдихандаам барои шумо, ки назди ман дар оянда азоби сахтест барои шумо". Пас, Абулахаб гуфт: "Табан лака ё Муҳаммад А-лиҳозо ҷамаътано?", яъне "Марг бар ту! Магар барои хамин моро чамъ кардй?" Абулахаб дар хини сухан гуфтан дастонашро ба суйи Он хазрат (с) сахт харакат медод. Сохиби "Рухул Маъонй" аз баъзе олимон ривоят карда мегуяд, ки он бадбахти шақй сангеро хам гирифта хост ба суйи Расулаллох (с) партояд. Дар он хол ин сура нозил шуд.

Бисмиллаҳи-р-Раҳ҅мани-р-Раҳ҅им Огоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону бениҳоят бораҳм аст.

Таббат яда Абилахаби-в ва табб. 1.

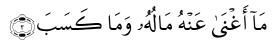
1. Халок бод хар ду дасти Абилахаб ва халок шуд.

Аллоҳтаъоло бо ин оят дар хаққи Абӯлаҳаб дуъо карда гуфтааст, ки дастони Абӯлаҳаби шақӣ ҳалок бод. Ӯ ки нисбати Расулуллоҳ ин рафтори ноҳақро раво донист ноумеду дар зиён бод.

Зимни ин оят Аллоҳтаъоло хабар додааст, ки Абӯлаҳаб ба таҳқиқ зиён карду ҳалок шуд. Ин ҷо мурод аз ду даст худи Абӯлаҳаб аст, зеро шахсе, ки ду даст надорад ба ҳалокшудагон

Суран Мучодала Суран Масад

Сураи Масад оарооар аст. поми доуладао додул-уззо иони додулмуталлио аст, яъне бандаи буте, ки номаш "Уззо" аст. Зани ў ал-Авраъа Уммул Чамил ном дошт ва ў хоҳари Абўсуфён буд. Зану шавҳар ҳарду душмани сарсахти Расулуллоҳ (с.) буданд. Ба ривояте чун Абўлаҳаб шунид, ки дар ҳақҳи ў ва завчааш ин сура нозил шудааст, гуфт: "Агар он чизе, ки Муҳаммад мегўяд, рост бошад, ман молу пулу авлоди бисёр дорам, онҳоро фидя медиҳам ва худро халос мекунам". Худованд дар чавоби сухани Абўлаҳаб дар ояти зер чунин гуфтааст.

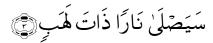
Мã ағнā ъанҳу мāлуҳу ва мā касаб. 2.

2. Он чії бар сараш омад, на молаш ва на касбу авлодаш ўро бехочат насохт.

Яъне хеч чиз: на мол, на авлод, на иззат ва на насабият ўро аз халокат начот дода наметавонад. Дар ривоят омада, ки Абулахабро се писар буд: Утба, Муътаб ва Утайбах. Дуи аввали онхо рузи фатхи Макка Ислом оварда ва дар ғазои Хунайн ва Тоиф иштирок хам карда буданд. Аммо Утайбах мусулмон нашуд. У шавҳари Уммй Гулсуми духтари Расулуллоҳ (c) буд ва хоҳари Уммй Гулсум Рукия завчаи бародараш Утба буд. Яъне Утайбах ва Утба домодони Расули Худо (с) буданд. Вакте ки ин сура дар хакки Абулахаб нозил шуд, у ба писарони худ гуфт: "Агар духтарони Мухаммадро талоқ надихед, сари ман ба сари шумо харом". Пас, онхо талоқ доданд.Вақте ки Утайбах (шавхари Уммй Гулсум) ба сафар ба тарафи Шом бо хамрохии падараш баромад, гуфт: "Албатта, ба назди Мухаммад меравам ва ўро изо медихам". Пас, назди Он ҳазрат (с) омад ва гуфт: "Ман ба "Ван-начми изо ҳаво" ва "би-л-лази дано фатадалло" кофирам - ("Қасам ба Сурайё ҳар вакте ки ғоиб шавад. Баъд аз он қариб шуд зиёд кард дар қарибй"). Яъне Утайбах гуфт: "Ман ба Зоте, ки ба нучум қасам хурд (яъне Аллохтаъоло) ва ба зоте, ки қариб шуд (мурод ҳазрати Ҷабраил аст, ки вахйи илохиро меорад), кофирам", Уммй Гулсумро назди Расулуллох (с) талок дода туф карду баромада рафт. Расулуллох (c) аз харакати нодурусти ин бадбахт дар ғазаб шуда бар зарари $ar{y}$ ин дуоро ичозат фармуданд.

"Ай бор илох, бар ў сагеро аз сагони худ гумошта кун". Баъди ин дуо дар рохи "Шом" ў тўъмаи шере шуд. Мегўянд, баъд аз ҳафт рўзи ғазваи "Бадр" дар чисми Абўлаҳаб чароҳати бадбўе зоҳир шуд. Аҳлу аёлаш аз тарси он, ки касалии ў ба онҳо сироят

накунад, ўро аз хона берун карданд. Дар ҳамон ҳоли беморию хорй дур аз манзил бо азоб ба ҳалокат расид. То се рўз касе набуд, ки ўро бардорад, чун се рўз гузашт, гўштҳои бадани ў рехтан гирифт ва часадаш бўй гирифт, ҳаммолони ҳабашй гўре кофтанд ва часади ўро бо нўги чўбҳои дароз ба он гўр партофтанд ва болои онро бо сангҳо пўшиданд. Ин аст оқибати ҳар бадбахте, ки муҳобили дини Ҳаҳ бархезад ва бо молу авлоду мансабу дунёи хеш фахру ғурур намуда, бар зидди Ислом сарф намояд. Илова бар ин:...

Са ясла нарай зата лахаб. 3.

3. Зуд аст, ки ба оташи сохибшуъла дарояд.

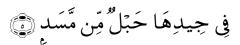
Яъне он шақии бадбахт баъд аз маргаш низ дар оташи шуълазанандаи Чаҳаннам бо сахттарин азобҳо сузонида мешавад, зеро ки дар бораи ба азоб гирифтор шудани он бадбахт ояти иқоб нозил шудааст ва инчунин...

Вамраатуху ҳаммалата-л-ҳатаб. 4.

4. Ва зани \bar{y} низ дарояд, ки бардорандай хезум буд.

Яъне ба зуди зани ў Авроа Уммул Чамил хоҳари Абўсуфён, ки ҳезумкаш буд бо ҳамроҳии шавҳараш ба нори (оташи) Чаҳаннам медарояд, чунки ў бар зидди Расули Худо (с) байни мардум суханчинй мекард ва оташи адоват ва буғзро байни мардум бар муқобили Расулуллоҳ (с) дармегиронд.

Ба ривояте он малъуна барои азият ва озор додани Расулуллох (с) ва сахобагон шабонгох дарзаи хорро дар рохи онхо меандохт. Бинобар ин, Худованд фармудааст, ки чун зани Абулахаб дар ин чахон барои озор додани Расулуллох (с) бо шавхари худ хамдасти мекард, дар Дузах хам хамрохи шавхараш туъмаи оташи токатфарсо хохад шуд.

Фи чидиҳā ҳаблу-м мим масад. 5.

5. Дар гарданаш ресмоне аст аз лифи хурмо.

Дар ривояте омадааст, ки ресмони хоркашии зани Абўлаҳаб аз лифи хурмо бофта шуда буд. Дар рўзи қиёмат аз он ресмон занчири оҳанини хордор сохта, ба гардани он палид андохта азобаш медиҳанд. Инчунин дар дунё низ он палид бо тарзи нангин ва ибратомўз ҳалок шуд. Ресмони хоркашиаш дар гулўяш печид, хафа шуд ва бо азоб чон дод. Дар ривоятҳо низ ҳаст.

Акнун насиби ту, эй инсон, ин аст, ки ба дўстони Ҳақтаъоло душманй накунй, то ба азоби абадй гирифтор нашавй. Ҳаққи муъмин он аст, ки ҳамчу Абубакри Сиддиқ (р) вафодору содиқ боши. На ҳамчу Абулаҳаб ва завҷаи ӯ мункир шавию доимо дар паи озори дўстони Худо бошй ва дар роҳи Расулуллоҳ (с) ва ёрони ӯ (с) хори мағелони лафзию маънавй пошй! Дар ин бора дигар ривоятҳо низ ҳаст.

Поёни сураи "Масад". Валиллохил хамд.

Сураи Ихлос

112-уми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда, аз 4 оят иборат аст.

Ин сура аз сифатҳои Худованди ягона хабар медиҳад. Онро сураи Тавҳид низ меноманд. Худованд ба ҳеҷ махлуқ муҳтоҷ нест, аз ғайри худ ғанӣ аст. Ҳама ба Ӯ таъоло муҳтоҷанд. Вайро мислу монанд набуд, нест ва нахоҳад буд. Сифатҳои Худованд комилу бардавоманд. Ӯ таъоло аз сифатҳои ноқис пок ва муназзаҳ аст. Инчунин ин сура фаҳмишу эътиқоди мушриконро рад мекунад. Зеро онҳо барои Худо наслу авлодро ҷоиз медонанд. Сабаби нузули ин сура ин аст: Баъзе аз мушрикон назди Он ҳазрат (с) омада гуфтанд: "Сифати Парвардигори хешро бар мо баён кун, ки Ӯ аз тилло аст ё нуқра, ё аз забарҷад аст, ё ёқут?".

Дар он ҳангом ин сура нозил шуд. Дар саҳеҳи Бухорӣ аз Расули Акрам (с) ривоят аст, ки Расули Акрам (с) ба саҳобагон марҳамат карда гуфтанд: "Оё касе аз шумо, қодир ҳаст, ки сеяки Қуръонро дар як шаб хонад?".

Ин таблиғ ба саҳобагон машаққат намуд онҳо гуфтанд: "Кадоме аз моён қуввати анҷоми инро дорад?" Расулаллоҳ гуфтанд: "Сураи "Ихлос" - дар қадри савоб баробари аз сеяк ҳиссаи Қуръон аст, чунки Қуръон ба се тақсим аст: Ақида, қисса, аҳкоми шариат".

Ин буд назаре ба мундаричаи сураи Ихлос.